

NEOMARXISMUS - ZLO S LASKAVÝM ÚSMĚVEM: Pokud nacismus a bolševismus označíme za krále mezi totalitami, pak neomarxismus je trumfovým esem - 1. část

- CZ24 News | 27. září 2021

Černoch už není černochem, běloch už není bělochem, ale oba jsou stejní. Všichni lidé jsou vlastně stejní – dokonce ženy a muži už nejsou pouze rovnoprávní, ale stejní. Všechny civilizace jsou stejné, dokonce i ty, ve kterých ženy a muži nejsou ani stejní ani rovnoprávní.

Ostatně; lidé se už nerodí buď ženou, či mužem, ale mohou si vybrat – záleží na tom, jak se zrovna cítí. Vlastně už nejsou pouze ženy, nebo muži, ale existuje mnoho dalších pohlaví. Vražda z rasových důvodů je jaksi větší vraždou než vražda například pro peníze a proto musí být více potrestána. Umění se nesnaží zobrazovat krásno a vyvolávat libé pocity, ale zobrazuje hnus, vyvolává beznaděj a nervozitu, popřípadě se snaží v člověku vybičovat pouze základní živočišné pudy. Kde nestačí samotné umění, pomohu drogy. Sexuální chování 3% populace není označováno odchylkou od normálu, ale naopak chováním zcela normálním. Sexuální chování 97% populace je označeno jako přežitě a je ostrakizováno. Zákonů je nekonečné množství, nikdo je všechny nezná a každý občan je tak neustále něčím vinen. Rodiče nemají co mluvit do výchovy svých dětí, ale naopak musí být sami vychováváni. Rodina byla prohlášena za přežitek a je systematicky likvidována. Peníze byly nahrazeny kredity, jejichž veškerý pohyb je sledován. Každá transakce může být zdaněna, nepohodlným jedincům může být kredit odebrán. Lidé nerozhodují o způsobu správy své země, ani o vlastních životech – o všem rozhoduje Vrchnost. Kdo její neomylnost zpochybní, je potrestán. Veškerá komunikace mezi občany je monitorována, kdo se tomu pokouší vyhnout, je potrestán. Svoboda názoru je zaručena, pokud nekoliduje s názory Vrchnosti. „Nesprávný“ názor je potrestán. Pro občany organizuje Vrchnost kurzy rozpoznávání a udávání „nesprávných“ názorů. Nejlepší udavači jsou vyznamenáváni a získávají možnost stát se Vrchností. Pohyb obyvatel je monitorován – kdo se tomu pokouší vyhnout, je potrestán. Úředníci jsou nedotknutelní, jakákoli výhrada k jejich konání je potrestána. Úředníci mají právo bez rozhodnutí soudu vstoupit do obydlí vybraných občanů. Kdo jim vstup odepře, je potrestán. Policie má právo bez rozhodnutí soudu vstupovat do obydlí vybraných občanů. Kdo jim vstup odepře, je potrestán. Na území státu jsou dováženi přistěhovalci, původní obyvatelé jsou nuceni je živit. Kdo nesouhlasí, je potrestán. Vrchnost nabádá původní obyvatele k mísení se s přistěhovalci. Kdo nesouhlasí, je potrestán. Za sebemenší prohřešky (například za oblečení bez reflexních prvků) jsou původní obyvatelé trestáni, přistěhovalci tuto, ani žádnou jinou, povinnost nemají. Zločiny přistěhovalců vůči původnímu obyvatelstvu (nejčastěji vůči ženám a dětem) jsou popírány, zároveň je původnímu obyvatelstvu připisován podíl viny na jejich spáchání. Kdo na tuto skutečnost upozorní, je potrestán. Hodnoty, činy a tradice předků původního obyvatelstva jsou zamlčovány, zpochybňovány, překrucovány, nebo vysmívány. Kdo s tímto projeví nesouhlas, je potrestán.

Nesmyslné, groteskní, děsivé? Jistě. Nejedná se však o výňatek z nějakého katastrofického románu, ale o stručný popis reality, ve které již do velké míry žijeme. Politické strany, které se na tomto stavu podílely nejvýznamněji, sice dostaly ve většině evropských zemích v posledních volbách pořádný výprask, ale stav společnosti se zřejmě hned tak nezmění. Nejedná se totiž o náhlé zešnění

několika jedinců, ale o dlouhodobé působení jakési časované ideologické zbraně, jejíž vývoj začal takřka před sto lety a jejíž účinky již pronikly do všech sfér života společnosti – pronikly do našich myslí. Abychom mohli zjistit, proč je její zásah tak drtivý a dokázal uvést v život podobnou kombinaci zla a absurdity, je nejprve nutný letmý pohled do historie. Do doby, kdy vývoj této časované pumy začal.

„Musíme organizovat intelektuály a s jejich pomocí rozložit Západní civilizaci. Jedině tehdy, až zničíme její hodnoty a učiníme život nesnesitelným, můžeme zavést diktaturu proletariátu. Západ zkazíme tak, až bude smrdět.“

Tyto věty nevyslovil nějaký latinskoamerický revolucionář, kupodivu ani pan Juncker, či paní Jourová. Jejich autorství je připisováno bonvivánovi, milenci Marlene Dietrichové a poslanci Reichstagu Willimu Münzenbergovi. Zmíněná slova zazněla v době, kdy se v Moskvě konal 4. kongres Komiterny. Psal se rok 1922 a účastníci kongresu měli najít důvod, proč se bolševická revoluce nešíří z Ruska dál po Evropě a zároveň vymyslet způsob, jak tento „zádrhel“ odstranit. Na půdě kongresu také pokračoval již dlouho probíhající spor mezi umírněným křídlem bolševiků, které revoluci považovalo za ukončenou a křídlem radikálů, kteří situaci viděli zcela opačně. Umírnění (například Stalin!) nás v tento okamžik nezajímají a budeme se věnovat pouze onomu „tvrdému jádru“, ke kterému patřil právě i Willi Münzenberg.

Po mnoha debatách došli diskutující k závěru, že největší překážkou revoluce jsou příliš silné sociální vazby ve společnosti. Bylo konstatováno, že zatímco vazby ekonomické lze zpřetrhat poměrně snadno, tak s těmi sociálními je to mnohem složitější. Velká část z nich vychází ze samotné biologické podstaty člověka a jsou mu tedy dané. Další se utváří vývojem společnosti a jsou předávány z generace na generaci ve formě obecně akceptovaných vzorců chování každého jedince. Skutečnost, že vývoj těchto vazeb trval po tisíciletí znamená, že jsou dlouhodobě prověřené, zažité a tudíž velmi pevné. Posledním zásadním protirevolučním faktorem byla shledána přílišná míra prosperity Západní civilizace. Pokud to vše shrneme a zjednodušíme, tak největší překážkou revoluce je fakt, že se dělníci mají relativně dobře a věří, že se jejich situace bude i nadále zlepšovat. Chtějí žít v klidu, mít ženu, děti, v neděli zajít do kostela a pak do hospody na kus řeči se svými podobně žijícími sousedy. Takový život znají od svých rodičů a nevidí jediný rozumný důvod, proč jej měnit a už vůbec nevidí důvod podnikat jakákoli dobrodružství. Tento způsob života také chtějí předat svým potomkům, u kterých předpokládají, že se budou mít zase o něco lépe než oni sami. Dělníci zkrátka nemají k revoluci dostatečnou motivaci a řeči intelektuálů o jakýchsi vyšších ideálech je nezajímají. Vlastně jim spíš dost lezou na nervy. Při vědomí tohoto stavu dělnické třídy radikálové udělali ještě následující „kontrolní výpočet“:

Platí, že cílem revoluce je osvobození proletariátu? Ano, platí!

Platí, že překážkou revoluce jsou silné sociální vazby uvnitř společnosti? Ano, platí!

Platí, že základem společnosti je proletariát? Ano, platí!

Platí tedy, že základní překážkou revoluce jsou silné sociální vazby v rámci proletariátu? Ano, platí!

Pak ale musí platit, že:

Největší překážkou osvobození proletariátu je proletariát! Voilá!

Podobný závěr musel být pro revolucionáře a intelektuály rozčarováním. Vzniklou situaci však vyřešili velmi operativně. Konstatovali, že revoluce je mnohem důležitější než člověk. To, že proletářská revoluce původně měla být právě v jeho zájmu, vyřešili také snadno – jednoduše nad tím mávli rukou. Učinili tedy pouze korekci v seznamu svých nepřátel. Prvním z nich se stal proletariát, protože neprojevuje dostatečné revoluční nadšení. Druhým se stala celá Západní civilizace, protože

přinesla dělníkům prosperitu, v jejímž důsledku revoluční nadšení opadlo. Posledním nepřítelem se stalo Rusko, protože z pohledu „tvrdého jádra“, revoluci vlastně docela odfláкло. Dnes se dá říci, že seznam zůstal beze změn...

Hněv mas tedy pánové (dámy tehdy ještě moc nerevolucionařily) hodlali obrátit proti svým novým protivníkům. Proč ale dělat revoluci, když není prakticky nikdo, kdo by o ní stál? Odpověď je prostá: Taková pěkná revoluce je totiž, když jste na správné straně, docela zábavný podnik. Dá se při něm libovolně rozhodovat o osudech jedinců, či celých národů. Tu něco zakážete, přikážete, rozbouráte, přestavíte, jinde zase někoho zavřete, či zastřelíte. Vzbuzujete strach, máte moc, máte obdivovatele, stavíte si pomníky. Stanete se jedním z kasty vyvolených, stanete se vrchností, možná dokonce zastíníte samotného Boha... Kdo by něčemu takovému odolal? Většině z nás to jistě přijde divné (alespoň doufám), ale ovládat životy ostatních až do jejich nejosobnějších a nejintimnějších sfér, může být ohromnou kratochvílí.

S kým však revoluci provést, když proletariát v tomto ohledu zcela selhal? Radikálové nakonec obrátili svoji pozornost k lidem z naprostého okraje společnosti a na mládež. Důvody jsou jednoduché a logické. Ti první UŽ nemají co ztratit, ti druhí JEŠTĚ nemají co ztratit. Pro adolescenty navíc hovoří i fakt, že odjakživa rebelují proti generaci svých rodičů. Za čí zájmy se ale schovat při ospravedlňování násilí, které s sebou každá revoluce přináší (a které je tak zábavné)? V tomto směru se jako dobrý „štit“ ukázaly „zájmy slabších“. Kdo přesně jsou ti „slabší“, ale nebylo jasně určeno. Formálně to pořád zůstávali dělníci, ale byly přidány také ženy a o něco později všechny možné minority. Šlo o správnou volbu. Příslušníků minorit je méně – jsou tedy slabší, ženy jsou slabší od přírody (alespoň tehdy ještě byly). V každém případě tedy půjde o boj spravedlivý. Radikálové začali uvažovat, jak zmíněné skupiny co nejlépe oslovit a není žádným překvapením, že nejefektivnějším se ukázalo vzbuzování pocitů křivd (to je ostatně v politickém marketingu používáno často a většinou s úspěchem). Zároveň bylo žádoucí, přesunout co nejvíc lidí z kategorie „relativně spokojený dělník“ do kategorie „člověk na okraji společnosti“. Dalším revolučním úkolem byla „výroba“ všech možných menšin. Cynické? Možná. Účinné? Stoprocentně! Výsledek nakonec zřejmě překonal veškerá tehdejší očekávání. Plodem vynaloženého úsilí se nestalo nic menšího než NEOMARXISMUS (podle Institutu sociálního výzkumu ve Frankfurtu někdy též „Frankfurtská škola“).

Abychom zcela pochopili, s kým máme tu čest, tak je třeba si uvědomit, že duchovními otci neomarxismu byli ti, kterým Stalin přišel málo revoluční a radikální! Je proto zcela nepochybné, že blaho lidí neomarxisty nikdy nezajímalo. O co jim tedy ale jde? Timothy Matthews to popsal následovně:

„Dokud je jedinec přesvědčen, či alespoň pocituje naději, že se díky daru rozumu dají vyřešit problémy společnosti, pak tato nikdy nedosáhne takového stavu beznaděje a odcizení, které jsou nezbytné k vyvolání revoluce.“

Velmi výstižné... Jakým způsobem ale chtějí neomarxisté dosáhnout potřebného „stavu beznaděje a odcizení“? Jakou cestu volí pro to, aby „život ve společnosti učinili nesnesitelným“? Manuál, který postupně vypracovali je velmi podrobný a zahrnuje všechny oblasti lidského života a fungování společnosti; rodinnou politikou počínaje a hudbou, kulturou, fungováním justice, přistěhovalectvím, či vzděláváním konče. Zde jsou jeho základní body:

- Zavádění nového jazyka a změnu obsahu a vnímání pojmů
- Sexuální výchova a propagování homosexuality, a to zejména mezi dětmi.
- Podkopávání autority učitelů a školy.
- Podpora přistěhovalectví ke zničení kulturního rázu země
- Zvláštní trestnost rasových trestných činů
- Rozšíření užívání drog

- Útok na náboženství.
- Nejistý právní systém, nastavený proti obětem zločinu
- Závislost na státu, nebo státních příspěvcích
- Ovládnutí sdělovacích prostředků
- Oslabování role rodiny a její rozbití

Fungující rodina (pro jistotu: žena, muž a jejich děti), tento základní stavební kámen společnosti, byla neomarxistům od začátku trnem v oku, a proto se jí věnovali se zvláštní péčí. Vytvořili návod, s jehož pomocí se chtěli s tímto neobyčejně houževnatým a záludným nepřítelem navždy vypořádat. „Konečné řešení rodinné otázky“ by se dalo shrnout do následujících bodů:

- Útok na autoritu otce, odmítání rozdílných rolí otce a matky.
- Uzmutí rodičům jejich práv, jakožto hlavních vychovatelů vlastních dětí.
- Odstranění rozdílů mezi výchovou chlapců a dívek.
- Prohlášení žen za „třídu vykořisťovaných“ a mužů za vykořisťovatele.

Je zjevné, že všechny body „manuálu neomarxismu“ jsou hlavními ideovými východisky evropského politického mainstreamu a že se rovněž ve velké míře překrývají s úvodem tohoto článku. Hromadné zešílení, kterému politické špičky na Západě podlely, tedy není nějakou náhodně vzniklou epidemií, ale důsledkem dlouhodobého působení ideologie, která byla k tomuto účelu vytvořena. Osoby Williho Münzenberga a jeho souputníků jsou dnes již takřka zapomenuty, avšak učení, kterému položili základy je v životní formě a utržené volební šrámy jeho vyznavače jistě vybudí k mnohem většímu úsilí a agresivitě. Jejich teze se vkradly do myšlení mnoha lidí, ovládají drtivou většinu médií, státních institucí a nestátních organizací napojených na státní rozpočty, disponují obrovskou politickou mocí a prakticky neomezenými finančními prostředky. Kde se tyto peníze vzaly? Odpověď je poměrně jednoduchá. Poté, co se ze zastánců proletariátu stali jeho úhlavními nepřáteli, získali neomarxisté nového a mocného přítele - velkokapitál. Je to zcela logické.

Neomarxisté i velké korporace jsou přirozenými spojenci. Oba potřebují bezduchou a manipulovatelnou masu. Jedni, jako snadno ovladatelný prostředek pro formální legitimizaci své politické moci, druhí, jako snadno ovladatelnou, tupou pracovní sílu a zároveň spotřebitele.

Mají tedy dostatečně silnou motivaci kooperovat a také to dělají. O dobrých úmyslech zakladatelů Frankfurtské školy jistě můžeme úspěšně pochybovat (fakt, že někteří jejich žáci jsou dnes držiteli Nobelovy ceny za mír, na tom nic nemění), o čem ale pochybovat nelze, jsou obdivuhodné analytické schopnosti, kterými disponovali (fakt, že někteří jejich žáci jsou dnes držiteli Nobelovy ceny za mír, je toho dokladem). Nepřišli sice s myšlenkou rozkladu země zevnitř za pomoci kulturní revoluce jako první, ale dokázali ji vypilovat do sebemenších detailů. Co je však hlavní... dokázali ji jako první uskutečnit! Ale zpět k historii:

Po Leninově smrti byli duchovní otcové neomarxismu donuceni okamžitě opustit Rusko (Stalin rychle pochopil, že toto učení je pro společnost destruktivní) a s německou mezizastávkou (Hitler věc vyhodnotil naprosto stejně), zamířili do USA, kde dál šířili své myšlenky na tamních prestižních univerzitách. Willi Münzenberg byl v roce 1940 nalezen oběšený ve Francii (podle všeho jej spíše než černé svědomí, dohnali agenti NKVD). V době Studené války strategové obou bloků neomarxismus vyhodnotili podobně, jako Stalin s Hitlerem, a tak Východ i Západ podporoval, samozřejmě na území protivníka, všechna hnutí tímto politicko-filozofickým směrem ovlivněná. Soupeření dvou dominujících bloků bylo zřejmě jedním z hlavních důvodů, proč došlo v 60. letech minulého století k masivnímu pronikání tezí Frankfurtské školy do veřejného prostoru a jejich stoupenci nastoupili dlouhý a úspěšný pochod institucemi a politikou. V této souvislosti pak jistě není překvapením, že velká část představitelů tohoto myšlenkového směru v ČR, je nějakým způsobem spjatá s

předlistopadovým disentem, či se k jeho odkazu hlásí. Rovněž není náhodou, že země bývalého Východního bloku jsou infekcí neomarxismu zasaženy mnohem méně, než země bývalého Západu. Neomarxisté umí, jako každé totalitní učení, dokonale využít slabin demokracie a na Východě zatím měli na svoje „dílo“ méně času. Je také pravděpodobné, že Východoevropané jsou z pochopitelných důvodů vůči znakům totality o něco nabroušenější. Existuje opravdu málo věcí, zač můžeme předlistopadovému režimu děkovat, ale toto je jedna z nich. S odstupem doby lze totiž jednoznačně konstatovat, že se ani Stalin s Hitlerem, ani analytici Východu a Západu nemýlili. Země touto ideologií infikovaná opravdu rychle ztrácí vůli k obraně a opravdu se v ní život stává nesnesitelným. Čím dál častěji se mi také zdá, že mnozí jedinci již ztrácí naději, že se díky daru rozumu dají vyřešit problémy společnosti...

O konečných cílech neomarxismu, ale také o tom, zda je srovnatelný s nacismem, či bolševismem, napíšu až příště. Něco ale můžu naznačit už nyní:

Pokud nacismus a bolševismus označíme za krále mezi totalitami, pak neomarxismus je trumfovým esem.

MICHAL WALTER KRAFT